

Szeifert Natália

Cor, cordis, n.

Te hullaszagú büdös kurva, mondta, vagyis ordította, amikor becsapta a szobaajtót, én meg arra gondoltam, hogy aznap épp esetkocsin dolgoztam – egy kis pluszpénz, sebpénznek hívjuk csak –, szóval, sokféle szagom lehet, de hulla most biztos nem.

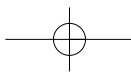
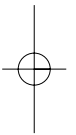
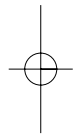
A szobaajtónk rosszul záródik, az évek alatt megszoktuk, hogy egészen be kell húzni és tartani, mialatt a kilincset felfelé toljuk, és még így sem biztos, hogy csukva marad. Nekem mindig csak harmadikra sikerül. Ha a huzat becsapja, ugyanazzal a lendülettel, tehetetlenül visszacsapódik.

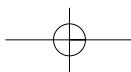
Robi már jött is vissza, két hatalmas lépés, elkapta az ajtószárnyat, kivágta sarkig, és mielőtt felfoghattam volna az előző másodpercet, átölelt. Nem is ölelés volt ez, moccanatlan szorítás, satuba fogta a karjaimmal (humerus, -i, m.) együtt a testemet. Álltam a szoba közepén, lábamnál a műanyag kosár a teregetőről leszedett ruhákkal, ki akartam válogatni a tisztát, egy bugyi volt a kezemben, a legcsinosabb darabom, finom szatén, rózsaszín rózsákkal. Egy hete volt rajtam utoljára.

Amikor beérek a kórházi öltözőbe, már az ajtóban elkezdem kigombolni a farmeromat, mire a szekrényemig jutok, a térdemnél van, lerúgom a cipővel együtt. A kabátot és a pulóvert is a padlóra dobom. Fél kézzel ki tudom nyitni a lakatot, ügyes kezem van, de nem elég ügyes. Kivágódik a szekrényajtó, leveszem a köpenyt a vállfáról, az ajtóra terítem, helyére a kabátot akasztom, a többit behajítom a bádogszerkény mélyére. A felső polcra leemelem a fehér nadrágot. Belesiklok.

A szaténbugyi egy hete hideg volt, arra gondoltam, hogy másnap már inkább meleg pamutot húzok, meg arra, hogy a fehér nadrágon áttetszik a rózsaminta. Beleléptem a gyógypapucsba, lassulni kezdtem, leemeltem a doboz cigit a polcra, belenéztem, hány szál van még, mikor kell kimenem a dohányboltba. A szomszédos pihenőben Lilla már főzte a kávé. Ilyenkor a hajába tűzi a golyóstollat, üvegpoharakba tölti a feketét, a kotyogót hideg víz alá teszi, hogy hamar lehűljön, főzhesse a második adagot, mire megjönnek a többiek. Mire átjön Soma a radiológiaiáról. Biccentettem neki, visszabiccentett, az első kávé előtt fölösleges bármit mondania. Elvettem a poharamat, és hátramentem a fehér csempék mentén a belső udvarra nyíló ajtóhoz, amit valami érthetetlen okból szürke zománccsikkel kentek le a karbantartók. Egyszer. Régen.

Kiléptem, egy percig komolyan, szinte fontoskodva néztem a szűk tereget, aztán lassan. Lassú nézés, amivel mindent magamba akarok szívni. Figyeltem azt a kevés fényt, ami csak megrekedni tud ezen az udvaron, a hihetetlenül határos növekedést, ahogy az indák felkapaszkodnak a falon, a málló vakolaton, barna kis kacsok várják a tél végét, hogy utána új erővel törjenek felfelé és rendíthetetlenül kiszövelljenek, mert fogalmuk sincs, hogy ez a zöld az ő zöldjük, kicsit más, soha nem lehetnek

annyira meleg tónusúak, mint a parkbeli társaik, de ha tudnák is, az sem számítana. Az élet nem törődik efféle különbségekkel.

Leültem a lépcsőre, a legszélére, az ülőcsontomon támaszkodtam (os ischii), a térdem közt bámultam lefelé. Összehúztam magamon a köpenyt, rágyújtottam, a következőnél kihozom a kabátom, gondoltam. Amikor elnyomtam a csikket, már remegtem, nem tudtam eldönteni, hogy a hideg vagy az izgalom miatt, hogy mindjárt láthatom.

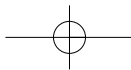
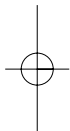
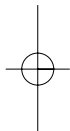
Ott ült a pihenőben, nem volt nála karton, már ürügyet sem keres a találkozáshoz. Lillával és Hirt doktorral csevegett, bent ült Tibi mester, Janics doktor egy fiatal gyerekkel, tanuló lehetett. Soma felpattant, amint beléptem, két pusztit adott, mint mindig, én meg elkezdtem ragyogni, ahogy a villanyt felkattintják, mindenki látja, gondoltam. Semmi elővigyázatosság, már nem adtunk a látszatra. Jócskán túlbujáztunk rajtunk ez a dolog azóta, hogy először néztünk egy kibontott mellüreg fölött egymás szemébe – ugyanazzal a semmit nem akaró, végtelen szomorúsággal.

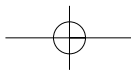
Átjött velem most is a boncterembe, megnéztünk egy metszetet. Ovatosabbnak kellene lenni, mondtam. Minek, kérdezte. Nem tudtam válaszolni. Test a testhez. Koppant a tarkóm az acéllapon, még csak nem is látta a bugyimat. Kettőnkön kívül semminek nem volt jelentősége, se tétje, és ezt addigra én is tudtam. Akartam valami okosat mondani utána, olyasmit, hogy ha már két éve titok, maradjon is az, de csak néztem őt, örültem szépnak láttam, ahogy csak triviális pillanatokban vagy valami vezetés hülyeség előtt látja szépnak egyik ember a másikat, mit tudom én, halálos ágyon, autóbalesetet megelőző másodpercben, amikor az érzékek felfoghatatlanul kiélesednek, és egy ismeretlen dimenzióba nyúló másodperc alatt meg lehet sejteni valami fontosat. Itt, a kezem alatt vagy a kocsiban olyan sokszor láttam ennek a lenyomatát, mintha én magam éltem volna túl legalább száz halált.

Nem történt volna semmi, ha másnap, amikor zötyögtem a mentőben – hetvenes nő, exsiccosis –, nem válaszoltam volna az sms-re (Akarod, hogy holnap ájulásig nyaljalak?), vagy ha nem azt válaszolom (Igen, akarom, hogy ájulásig nyalj), csak egy szimpla igent. De megszállottjai vagyunk a szavaknak, a teljes kimondás a perverziónk. Ki kell írni a mondatokat, végig kell mondani, bele kell írni a nyalást az sms-be, mert úgy az igazi, úgy érvényes, valami legyen már egyszer az életben érvényes. Nem történt volna semmi még így se, ha a felesége nem olvassa el, ha nem hívja fel a Robit.

Ölelt és remegett. Talán sírt is, nem tudom, Robi nem szokott sírni. Remegni se. Nem tudtam visszaölelni, nem azért, mert a karomat se tudtam mozdítani, csak egyszerűen nem. Pedig az ember tud karok nélkül is ölelni, ha például mindkét kezemben bevásárlószatyor van, és a gyerek odarohan hozzám az óvoda udvarán, belém csimpaszkodik, olyankor az egész testemmel visszaölelek, és ő érzi, nem kell neki a karom, elég az a parányi változás a testtartásomban. De most mindenem megmakacsolta magát, merev voltam, mint a testek, akikkel dolgozom.

A szememmel a plafont kutattam, mintha onnan várhatnék valami se-

gítséget, csak a hajszalrepedést láttam, ami minden ajtócsapódáskor egy kicsit meghosszabbodik. A hideg szaténbugyi égette a tenyeremet. Összeszorítottam a számat (musculus orbicularis oris), és azt gondoltam, hogy így, pontosan ugyanígy szorítom most össze a szívemet.

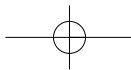
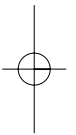
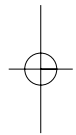
Dura mater

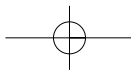
Egy görbedt, vénséges vénnek tűnő figura vágódott be mellettem a kapualjba. Betámaszkodott a csengők mellé, és világosan látszott, hogy neki innen most jó darabig se előre, se hátra. Tibor vagyok! Itt lakom!, mondta a kelleténél sokkal hangosabban. Ismerem ezt a hangot, ezt a hangerőt – a kettes belen egy évig hallgattam, amikor a szülés után arra vártam, hogy visszakapjam a régi munkámat –, ez a részegek és a demens öregek dermesztően erős tónusa, akárcsak a spazmus a testük izmaiban, beköthetetlen infúziók, látomásaik közepette lilára szorított csuklóm, a pazarló élet utolsó, mindent kibíró, mindent elsöprő ereje.

Somával megittunk még egy sört munka után, aztán kézen fogva andalogtunk az éjszakai utcákon, és nevtünk, nem tudom, min, ha együtt voltunk, mindig nevtünk, mint az eszelősök. Nehéz volt összehangolni a beosztásunkat, hol ő vállalt ügyeletet, hol én mentőztem, sakkoztunk a napokkal és órákkal, hogy hetente legalább egy estén egyszerre végezzünk. Néhány lépésenként megálltunk csókolózni, mint a kamaszok, nem is értettük az egészet, csak úgy történtünk, járkáltunk, bolond kísértetek éjjel, láthatatlanok lettünk, vagy legalábbis áttetszőek, egy bizonyosság a csók volt, turkálni egymás szájában, nyalni és szopogatni, mert mindig csak az a testrészünk létezett, az lett valódi, ami éppen összeért. Legtöbbször kéz és száj voltunk, és csak olyan ritkán testek. Megálltunk, a nyelvemet éppen áttoltam a szájába, amikor Tibor előbégatta magát. Itt lakom!

Ránéztünk, aztán egymásra, Vigyük haza, mondtam, Soma biccentett, elvette a hadonászva szorongatott kulcsosomót Tibortól, és kis szöszmötöléssel kinyitotta a kaput. Tényleg itt lakhat. Ceausescunak a kurvanyját, mondta ezalatt Tibor a falnak. A hóna alá nyúltam, a csípőmet az oldalához toltam, hogy a súlypontja közel legyen az enyémhez, szinte vittem a kapun át.

Anyuka vár, mondta. Hol lakik?, kérdezte Soma, melyik lakásban? Az elsőn. Anyám vár, mondta megint Tibor, a lépcsőn jártunk már, kétoldaltól támasztottuk, a talpa csoszant a kikopott kőfokokon, fekete bőrdzsekije még csak bűdös se volt. Lépegettünk felfelé, átnéztem a vastag szemüvegén, a lépcsőház homályos dombormű lett, csupa szorongás és elmulasztott lehetőség, csupa korlát és elfolyó hajszalrepedés, Tibor világa, gondoltam. Biztosan egyedül él, és már csak annyi vágya van, mint a legtöbbünknek lesz a végén, hogy valaki várja, hogy legalább az anyja várja haza.

A lányomra otthon az anyám vigyáz éppen. Már túl vannak az esti estén, anyám megágyazott magának a kanapén, Robi is hazaért éjfél körül, evett valamit, talán beszélgettek, anyám elmondta, mi volt az oviban, talán tévéztek is, mire hazaérek, sötét lesz a lakásban, az ajtó előtt veszem le a cipőmet, és lábujjhegyen osonok majd a szobába, úgy fekszem be az ágyba, hogy ne ébresszek fel senkit, besimulok a paplan alá, némán, mintha ott se lennék, megsemmisülök a sötétben, és úgy teszek, mintha mélyen aludnék, és nem fogok tudni elaludni legalább hajnali négyig.

A lépcsőfordulóban Tibor megállt, egyszerűen megakaszkodott a kovácsoltvasban, megtorpantunk mindhárman. Ha nincs meg a pénzem, neked annyi, mondta, és rám nézett. Elengedtem a karját, éreztem, hogy stabilan kitámasztotta magát, Soma is ellépett mellőle, vártuk, hogy kitorásson a kornyadt nadrágja mélységes mély zsebeiben. Kiemelt egy kis csomó papírpénzt, szürkén, borostásan elvigyorodott, itt van, nyugtázta, és visszagyűrte a fecniket. Vannak még emberek, mondta, vagyis inkább kérdezte, azután megint Ceausescuról dörmögött, aztán az anyjáról, hogy várja, és mi ismét a hóna alá nyúltunk, cipeltük felfelé. A lépcső tetején biccentve mutatta, merre kell mennünk, jobbra, még néhány lépcsőfok a sötét gangon, azután megint lecövekelt. Ez az, mondta egy fehérré festett ajtórács előtt.

Soma kipróbált két kulcsot, a második nyitotta, de a rács rossz oldalán álltunk, úgyhogy visszacsukta, míg Tibor átevickélt mellé, hogy az ajtónyitáskor be tudjon menni a lakásba. Én ott maradtam, vártam, mi lesz, kell-e majd valamit segíteni még, elvisszük esetleg az ágyáig, de az ajtózár nem akart kinyílni.

Csak nyissa, nyissa!, hajtogatta Tibor. Soma próbálta elfordítani a kulcsot, de hiába tűnt úgy, hogy tökéletesen passzol, mégsem fordult. Nyissa csak, nyissa! Tibor ellökte magát a korláttól, lendületből nyomta le a kilincset, az ajtó nyitva volt, legalábbis nem volt kulcsra zárva, odabent sárga fény és a legnagyobb megdöbbenésünkre egy nő, egy Tibornál is sokkal-sokkal öregebb, ezer pókhálóránccal, levendulaszínű pongyolában. Megjöttél, te rohadt kölök, mondta, és ütni kezdte Tibor fejét, csépelte az apró, törékeny kezével, Tibor meg a rács felé fordult, belekapaszkodott, görbedt hátát még jobban kipúposította, fekete bőrdzsekis bogár, a nyaka teljesen eltűnt. Soma a túloldalon rekedt, én csak néztem a rácsra át Tibort, ő engem, azzal a tekintettel, amivel a haldoklók szoktak nézni, és pontosan ugyanúgy tette fel ő is a hajmeresztő kérdéseit – nekem, mintha én egészen biztosan tudnám a választ, hiszen ki más tudhatná, mint az az egyetlen ember, aki most a szemébe néz: Hát van még emberség? Van isten?, és én már tudom, hogy ilyenkor nem engem kérdeznek, csak tőlem, és hogy csak egyetlen jó választ adhatok.

Van, mondtam neki. Aztán azt, hogy jó éjszakát. Soma átnyomakodott a félig nyitott rács és a függőfolyosó korlátja között, takarodjanak innen, vetette oda búcsúzóul Tibor anyja, és tovább ütötte az ősz fejet, mi meg pukkadozva leszaladtunk az alvó ház lépcsőin, tisztára, mint a hülyegyerekek, két bolond kísértet, eszelős röhögéssel.

